

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Maguru a sudcov JUDr. Ladislava Górásza a JUDr. Sone Mesiarkinovej v právnej veci navrhovateľky : **Ing. J. G.**, bývajúca v M., zastúpená JUDr. RNDr. P. K., advokátom v B., proti odporcom : 1/ **šéfredaktor nezávislého denníka N. Č. J. B.**, zastúpený JUDr. J. H., advokátom v B., 2/ **R. S. a.s.**, P., IČO : X., 3/ **P. V.**, redaktor denníka N. Č., **o uverejnenie tlačovej opravy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 10 C 165/00, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2007 sp. zn. 4 Co 492/05, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **z a m i e t a .**

Navrhovateľka **je p o v i n n á** zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 70,59 € k rukám JUDr. J. H., advokáta v B., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 20. apríla 2005 č.k. 10 C 165/00-174 uložil odporcovi 1/ povinnosť do 3 dní po právoplatnosti rozsudku uverejniť rovnakým písmom a na rovnakom mieste denníka N. Č., na akom bol uverejnený napadnutý článok s nepravdivými a pravdu skresľujúcimi údajmi dňa 2.10.2000, opravu údajov v tomto znení: „Denník N. Č. uverejnil dňa 2.10.2000 v rubrike „POZNÁMKA“ v článku „Slušnosť káže...“ od autora P. V. nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje dotýkajúce sa občianskej cti bývalej

riaditeľky Kancelárie rady pre vysielanie a retransmisiu (pozn. redakcie v čase uverejnenia článku bol názov tohto štátneho orgánu Rada Slovenskej republiky pre rozhlasové a televízne vysielanie) Ing. J. G.. V súvislosti s výkonom právomoci a s činnosťou tohto štátneho orgánu a v súvislosti s tvrdením v nami uverejnenom článku, že Rada porušila zákon, keď sa v roku 1999 zaoberala nenáležitou žiadosťou o prechod licencie televízie V. zo spoločnosti V. C. T. na spoločnosť S. M., sa v uvedenom článku „Slušnosť káže..." tvrdilo, že bývalá riaditeľka Kancelárie Rady je jednou z dvoch predstaviteľov Rady, ktorá hoci je kolektívnym orgánom, má predsa len 2 predstaviteľov, ktorí nesú zodpovednosť za jej rozhodnutie, ktorého dôsledkom je niekoľko sto miliónová škoda, na ujmu daňových poplatníkov, ktorú spôsobila spolu s bývalým predsedom Rady svojou hrubou chybou bývalá riaditeľka Kancelárie rady, ktorá má pre túto údajnú chybu vyvodiť dôsledky a odísť z funkcie, ak má fungovať právny štát, pretože pre rovnaké dôvody už prv odišli z funkcií dvaja ministri. V súvislosti s rozhodovacou činnosťou Rady nevznikla škoda niekoľko sto miliónov Sk ani žiadna iná škoda, čo sme zamlčali. Navyše už vonkoncom za rozhodovanie Rady neniesla zodpovednosť bývalá riaditeľka jej Kancelárie. Riaditeľka Kancelárie Rady nebola podľa právnych predpisov členkou Rady, nehlasovala s rozhodujúcim hlasom, nepodieľala sa na rozhodovaní Rady a neniesla za rozhodovanie Rady žiadnu zodpovednosť. Bývalá riaditeľka Kancelárie Rady zodpovedala Rade za činnosť kancelárie a za personálne, ekonomické, právne, licenčné, programové a technické záležitosti.“ Konanie v časti : „a hrubo sa dotýkajú občianskej cti pani Ing. J. G. riaditeľky Kancelárie Rady“ a v časti „redakcia sa ospravedľuje pani Ing. J. G., riaditeľke Kancelárie Rady (teraz Rady pre vysielanie a retransmisiu) za uverejnenie nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov dotýkajúcich sa jej občianskej cti, ktoré boli uverejnené v článku „Slušnosť káže..." dňa 2.10.2000 v našom denníku na tomto mieste“, zastavil. Konanie voči odporcom 2/ a 3/ zastavil a odporcovi 1/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 1 000,- Sk a trov právneho zastúpenia v sume 20 082,- Sk na účet jej právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozsudku vyslovil názor, že odporca 1/ svojim konaním porušil zákon č. 81/1966 Zb., keď šéfredaktor a ostatní redaktori si nesplnili svoju povinnosť pravdivo, včas a všestranne informovať verejnosť o udalostiach vo verejnom živote, pričom odporca mal možnosť pred tým, než uverejnil článok, overiť si uvádzané údaje v napadnutom článku. Nestotožnil sa s tvrdeniami, že boli použité len hodnotiace úsudky, práve naopak, text článku a údaje v ňom obsiahnuté považoval za nepravdivé a pravdu skresľujúce s možnosťou vyvodenia nepresného úsudku čitateľa, nakoľko každý neúplný údaj je údajom pravdu skresľujúcim. Dospel k záveru, že bolo povinnosťou autora článku, ako aj odporcu 1/ postarať

sa o to, aby v publikovanom článku, obsah ktorého sa týka navrhovateľky, boli publikované úplné údaje a nie údaje neúplné tak, aby vyzneli osočujúco. Keďže navrhovateľka vystupovala navonok len ako hovorkyňa Rady a plnila len administratívne úlohy v zmysle štatútu Rady, nemohla svojou chybou spôsobiť niekoľkomiliónovú škodu spolu s predsedom rady. Súd prvého stupňa poukázal tiež na výpoveď svedka, ktorý nepotvrdil vznik škody v súvislosti s rozhodovacou činnosťou rady a preto v článku uvedený údaj o povinnosti daňových poplatníkov nahrádzať túto škodu vyhodnotil tiež za nepravdivý. Zastavenie konania v časti návrhu a voči odporcom 2/ a 3/ odôvodnil ustanovením § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. a rozhodnutie o náhrade trov konania ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a plným úspechom navrhovateľky v konaní.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu 1/ rozsudkom z 18. apríla 2007 sp.zn. 4 Co 492/05 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrh zamietol. Navrhovateľku zaviazal zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov konania v sume 22 882,- Sk k rukám jeho právneho zástupcu. Odvolací súd poukázal na to, že médiá získavajú informácie jednak na základe zákona o slobode informácií, ale aj z vlastných zdrojov. Slobodu prejavu a právo na informácie sú zaručené Ústavou SR v čl. 26 ods. 1, ktoré však nesmie neoprávnene zasahovať do cti a dobrého mena (povesti) fyzických a právnických osôb. Dochádza tak k stretu dvoch základných práv upravených aj Listinou základných práv a slobôd, a to práva na ochranu osobnosti (čl. 10 Listiny) a práva na slobodu prejavu a na informácie (čl. 17 Listiny). Ochrana proti neoprávneným zásahom do občianskej cti a dobrého mena a proti zneužívaniu slobody prejavu tlače upravuje zákon č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a hromadných informačných prostriedkoch (Tlačový zákon) v znení neskorších predpisov. Tento zákon chráni subjekty pred neoprávnenými zásahmi do ich práv, ktoré spočívajú v uverejnení nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku. Podstata tejto ochrany spočíva v možnosti domáhať sa bezplatného uverejnenia opravy a navrhnúť jej znenie. Ide o právo na uverejnenie tlačovej opravy v zmysle § 19 Tlačového zákona. Predmetom tlačovej opravy je nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa dotýka cti fyzickej osoby alebo dobrého mena právnickej osoby alebo činnosti štátneho orgánu. O jej uverejnení možno písomne požiadať šéfredaktora najneskôr do dvoch mesiacov po uverejnení (§ 19 ods. 1 Tlačového zákona). Šéfredaktor je pasívne legitimovanou osobou a ak dôjde v priebehu konania o návrhu na bezplatné uverejnenie tlačovej opravy k zmene šéfredaktora, prechádza povinnosť uverejniť tlačovú opravu na jeho nástupcu. Tak tomu je aj v danom prípade. Táto sukcesia je založená na ustanovení § 20

ods. 1 Tlačového zákona. Ak niet dôvodu na odmietnutie tlačovej opravy a šéfredaktor odoprie uverejniť opravu alebo oprava nebola vyhovujúca, rozhodne o povinnosti uverejniť opravu na návrh súd (§ 20 ods. 1 Tlačového zákona). Pre rozhodnutie súdu však platí, že nepravdivými alebo pravdu skresľujúcimi údajmi sú v zmysle § 19 uvedeného zákona v podstate iba informácie skutkového rázu a nie ich hodnotenie alebo názory na ne. Zákon totiž počíta iba s tlačovou opravou skutkových tvrdení a nie opravou zhodnocujúcich kritických pohľadov a záverov, rieši iba právo na opravu, čím nie je dotknuté právo na uplatnenie ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka. Zodpovednosť podľa tlačového zákona je založená na objektívnom princípe, t.j. bez ohľadu na zavinenie za predpokladu, že sú splnené určité hmotnoprávne podmienky. Ide o existenciu zásahu, neoprávnenosť zásahu a príčinnú súvislosť medzi nimi. Odvolací súd poukázal na to, že navrhovateľka za údaje dotýkajúce sa jej občianskej cti označila v článku uverejnené údaje, že Rada porušila zákon údajne tým, že sa v roku 1999 zaoberala nenáležitou žiadosťou o prechod licencie televízie V. zo spoločnosti V. C. T. na spoločnosť S. M., ako ustálil podľa tvrdenia v článku aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí, ale aj v súvislosti s tvrdeniami, že vznikla škoda niekoľko sto miliónov korún, ktorú v prípade jej uplatnenia zaplatia daňoví poplatníci, že spoločnosť B., s.r.o. bola uvedená Radou do omylu a už v minulosti oznámila, že uvažuje o uplatňovaní náhrady škody, Rada svojim počínaním porušila zákon a dostala to čierne na bielom od Najvyššieho súdu SR a priamo za dotýkajúce sa jej občianskej cti považovala podľa nej nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, že Najvyšší súd SR povedal, že Rada porušila zákon, hoci je kolektívnym orgánom, má predseda len dvoch predstaviteľov - predsedu P. J. a šéfkku kancelárie J. G., ak dôjde k uplatňovaniu škody, povedzme niekoľko sto miliónov korún, zaplatíme to my daňoví poplatníci, preto je namieste žiadať, aby predstavitelia Rady niesli za svoje počínanie zodpovednosť, ak má teda fungovať právny štát, musí aj štátny úradník prijať ťarchu zodpovednosti a za svoje hrubé chyby niesť jasné dôsledky. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v predmetnom článku boli uvedené nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje a dospel k záveru, že tento článok obsahoval len hodnotiace úsudky autora, ktorý konštatuje fakty vychádzajúce aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj ďalších relevantných podkladov. V článku sa neuvádza, že navrhovateľka porušila zákon, ale že nesie morálnu zodpovednosť za rozhodnutie Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie. Taktiež sa tu neuvádza, že bola spôsobená škoda, ale autor vyjadril len úvahu o tom, že čo by nastalo v prípade, keď by došlo k uplatňovaniu škody. Takže údaje takéhoto rázu nemôžu byť žiadnym zásahom do dobrého mena navrhovateľky, poškodzujúcim jej povest'. Navyše navrhovateľka, ako osoba verejného záujmu, vzhľadom

na svoju funkciu musí niest' väčšiu mieru kritiky. Odvolací súd preto dospel k záveru, že oprava požadovaná navrhovateľkou by bola v rozpore so slobodou prejavu tlače zaručenou ústavou a preto v zmysle § 220 O.s.p. zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a návrh navrhovateľky zamietol. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 2 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. dovolanie navrhovateľka, ktorá ho navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že súd druhého stupňa zmenil jednoznačný a z teoretického hľadiska právne nekolízny prvostupňový rozsudok napriek tomu, že ona ani nebola členkou orgánu ktorý možno diskutabilne (i keď nemal inú možnosť) rozhodol vo veci, nebola osobou verejného záujmu a ani sa nepodieľala na rozhodovaní a rozhodnutí, ktoré bolo neskôr súdom zrušené. Toto rozhodnutie bolo zrušené z dôvodu, že v čase rozhodnutia nebola v právnom poriadku zodpovedajúca právna úprava, ale bola v ňom legislatívna diera, čo ustálil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach sp.zn. 5 Sž 107/99, 6 Sž 124/00 a 6 Sž 125/00.

Poukazovala na to, že napriek stručnosti právnej úpravy o Kancelárii, z nej jednoznačne vyplýva, že vôbec nezodpovedá skutočnosti tvrdenie súdu, že ona ako riaditeľka, zmluvná úradníčka v pracovnom pomere, mohla by čo len najnepatrnejším spôsobom spolurozhodovať pri rozhodovacej činnosti Rady v rámci jej právomoci a pôsobnosti. Bolo povinnosťou odporcu 1/, ak sa chcel zbaviť svojej zodpovednosti za neuverejnenie tlačovej opravy, aby predložil súdu dôkaz pravdy o tom, že navrhovateľka je tiež osobne zodpovedná za porušenie zákona Radou, keď k nemu došlo. Pritom k vzniku žiadnej škody nedošlo. Z hľadiska práva na uverejnenie tlačovej opravy považovala za úplne právne irelevantné, či je alebo nie je navrhovateľ osobou verejného záujmu. Pri inštitúte tlačovej opravy ide, okrem určitej reparácie morálnej ujmy postihnutého, predsa o pravdivosť a o úplnosť údajov, právo verejnosti na informácie a na jej ochranu pred dezinformáciami, tak ako to vyplýva z ustanovení § 1 ods. 1 a § 13 ods. 2 ako aj iných ustanovení Tlačového zákona. Nepravdivý údaj alebo údaj pravdu skresľujúci, akým je vždy aj údaj neúplný, je dezinformáciou a nemôže požívať ochranu, aká vyplýva z práva na slobodu prejavu, slobodu tlače a požiadaviek na ochranu slobodného šírenia informácií. Bola toho názoru, že odporca 1/ bez dokonalej znalosti problematiky, ktorá bola právne zložitá, nemohol vynášať hodnotiace úsudky. Z povahy a zložitosti veci vyplýva, že to boli faktické údaje, žiaľ povahy

dezinformácií. Poukazovala na to, že aj hodnotiaci úsudok musí mať pravdivý skutkový základ. Preto namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Bola toho názoru, že autor článku priamo píše o uplatňovaní náhrady škody pre postup navrhovateľky, ba dokonca o zodpovednosti jedine predsedu Rady a riaditeľky kancelárie Rady za postup, ktorý nie je v súlade so zákonom. Poukazovala aj na to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., nie je presvedčivé a neuvádzajú sa v ňom skutočnosti, ktoré súd považoval za preukázané a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. považovala skutočnosť, že predvolanie na odvolacie pojednávanie podpísala predsedníčka senátu JUDr. Alica Olijášová, avšak senátu predsedala JUDr. Marcela Řepková. Išlo preto o iný senát odvolacieho súdu a došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu.

Odporca 1/ navrhol dovolanie navrhovateľky ako nedôvodné zamietnuť a zaviazať ju na zaplatenie trov dovolacieho konania. Rozsudok odvolacieho súdu považoval za absolútne správny z dôvodu, že odvolací súd správne vyložil podstatu a zmysel právneho inštitútu tlačovej opravy podľa § 19 a nasledujúcich Tlačového zákona. Tento zákon počíta iba s opravou skutkových tvrdení a nie opravou zhodnocujúcich kritických pohľadov a záverov, ktoré konštatovanie je v súlade s názormi zastávanými právnou doktrínou i ustálenou súdnou praxou. Poukazyval na to, že podstatou článku bola úvaha autora o tom, že navrhovateľka by mala prijať ťarchu zodpovednosti, vyvodit' voči sebe osobnú zodpovednosť vo forme vzdania sa funkcie, pretože Najvyšší súd SR konštatoval, že Rada porušila zákon. Autor pritom nehovoril o právnej zodpovednosti, ale o vyvedení morálnej zodpovednosti. Hodnotenie dôkazov a právne úvahy odvolacieho súdu považoval za jasne a bez akýchkoľvek pochybností formulované v odôvodnení písomného vyhotovenia rozhodnutia, v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Záver odvolacieho súdu o tom, že navrhovateľka ako osoba verejného záujmu musí niesť väčšiu mieru kritiky, nie je v rozpore so zákonom a bol uvedený v kontexte s čl. 26 Ústavy a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Pritom odvolací súd bol povinný vec posudzovať aj z hľadiska ústavno-právneho (čl. 152 ods. 4 Ústavy). Bol toho názoru, že vo veci nie je daný ani dovolací dôvod uvedený v § 237 písm. g/ O.s.p. z dôvodu, že obsadením súdu sa nerozumie určenie konkrétnej osoby sudcu, ktorý má vo veci konať, ale rozhraničenie pôsobnosti medzi senátom a samosudcom (R 99/1999, R 11/2003).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľka obsahovo vymedzila (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však nebola dovolacím súdom v konaní zistená.

Dovolaiteľka vo svojom dovolaní namietala aj vadu konania, uvedenú v ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. t.j., že v prejednávanej veci bol nesprávne obsadený odvolací súd z dôvodu, že predvolanie na pojednávanie podpísala ako predsedníčka senátu JUDr. Alica Olijášová a odvolacie pojednávanie viedla ako predsedníčka senátu JUDr. Marcela Řepková a JUDr. Alica Olijášová bola len členkou senátu. Tým podľa názoru dovolateľky došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu, keď vo veci mal rozhodovať senát JUDr. Alice Olijášovej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že Občiansky súdny poriadok v uvedenom ustanovení neuvádza, čo sa rozumie pod pojmom „nesprávne obsadený súd“. Logicky však nesprávne obsadeným súdom je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vo veci konať. To, že obsadením súdu sa nerozumie určenie konkrétnej osoby sudcu, ktorý má vo veci konať, ale rozhraničenie pôsobnosti medzi senátom a samosudcom, potvrdzuje aj samotný text tohto ustanovenia, v zmysle ktorého nejde o nesprávne obsadený súd, ak namiesto sudcu rozhodoval senát, ako aj ustálená súdna prax (viď napr. R 11/2003).

Dovolaiteľkou namietaná skutočnosť nezakladá preto dôvod dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p.

Z obsahu dovolania dovolateľky však vyplýva, že predovšetkým namieta tú skutočnosť, že bola odňatá svojmu zákonnému sudcovi, v dôsledku čoho bol súd nesprávne obsadený. Dovolací súd preto preskúmal prípustnosť dovolania aj z tohto hľadiska.

Podľa názoru dovolacieho súdu pojem „nesprávne obsadený súd“ nie je možné zužovať len na porušenie zásad rozdeľovania vecí medzi senátom a jediným sudcom a navyiac len na tie prípady, že namiesto senátu konal a rozhodoval samosudca. Pod tento pojem je potrebné zahrnúť aj prípady, ak vec prejednávajú a rozhodujú sudcovia, ktorí k tomu nie sú zo zákona oprávnení, t.j. ktorí nie sú v konkrétnej veci zákonnými sudcami. Z pohľadu čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, je totiž neprijateľný záver, že súd nie je nesprávne obsadený v prípade, ak vec prejednávajú a rozhodujú o nej sudcovia (alebo niektorí z nich), ktorí nezodpovedajú tým kritériám, ktorých podstatou a zmyslom je zaručiť vyššie uvedenú zásadu.

Za zákonného sudcu je potrebné považovať každého sudcu určeného k prejednávaniu a rozhodovaniu konkrétnej veci podľa príslušných právnych predpisov, včítane predpisov internej povahy. Okrem procesných pravidiel upravujúcich príslušnosť súdu (vecnú, funkčnú a miestnu), dodržovania rozdelenia súdnej agendy medzi senáty a samosudcov, včítane počtu sudcov (§ 36 a § 36c O.s.p.), dodržovania zásady, aby vec prejednal a rozhodol nestranný sudca (§ 14 ods. 1 O.s.p.), je súčasťou práva na zákonného sudcu aj dodržiavanie pridelovania vecí jednotlivým sudcom (senátom) na základe vopred stanovených presných pravidiel určených v rozvrhoch práce každého súdu.

Z obsahu rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2007, ktorý si dovolací súd zabezpečil, vyplýva, že senát 4, ktorému bola vec pridelená, rozhodoval v zložení JUDr. Marcela Řepková, predsedníčka senátu a JUDr. Valéria Kleinová a JUDr. Alica Olijášová, členovia senátu. To, že predvolanie na odvolacie pojednávanie na deň 18.4.2007 podpísala ešte v máji roku 2006 ako predsedníčka senátu JUDr. Alica Olijášová, ktorá sa neskôr funkcie predsedníčky senátu vzdala, ale vo veci rozhodovala ako členka senátu, nezakladá vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 písm. g/ O.s.p. Senát odvolacieho súdu vo veci rozhodol v zložení, vyplývajúcom z platného a účinného rozvrhu práce odvolacieho súdu. Išlo preto o zákonný senát v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedodatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho rozporu s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide

o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (obdobne IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a návrh zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Uvedená vada konania však dovolacím súdom nebola zistená.

Z obsahu dovolania navrhovateľky vyplýva, že táto ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Nesprávnym právnym posúdením veci je v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide

vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. O takýto prípad sa v preskúmvanej veci nejedná.

So závermi odvolacieho súdu, ktoré nevybočili z medzí hľadísk stanovených zákonom, sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy) zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon (čl. 26 ods. 2 ústavy).

Z ustanovenia čl. 26 ods. 4 ústavy vyplýva, že slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam. Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám,

podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré stanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných osôb, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Z ustanovenia § 19 ods. 1 zák.č. 81/1966 Zb. v znení neskorších predpisov platných do 31.5.2008 (ďalej len Tlačový zákon) vyplýva, že ak bol v hromadnom informačnom prostriedku uverejnený nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa dotýka cti občana alebo dobrého mena organizácie, vedeckej alebo kultúrnej inštitúcie, alebo ktorý sa týka činnosti štátneho orgánu, môže občan, organizácia, inštitúcia alebo štátny orgán najneskôr

do dvoch mesiacov po uverejnení písomne žiadať šéfredaktora o bezplatné uverejnenie opravy a navrhnúť jej znenie. Šéfredaktor odmietne uverejnenie opravy, ak môže dokázať pravdivosť údajov, o opravu ktorého je žiadaný, alebo ak bola žiadosť o opravu podaná po uplynutí lehoty ustanovenej v odseku 1.

Ak niet dôvodu na odmietnutie opravy podľa predchádzajúceho odseku, je šéfredaktor povinný opravu uverejniť. Pritom je povinný zabezpečiť, aby znenie opravy a spôsob jej uverejnenia boli vopred dohodnuté so žiadateľom o opravu; ak nedôjde k dohode, rozhodne súd podľa § 20. Opravu musí šéfredaktor uverejniť do ôsmich dní po podaní žiadosti o opravu v časopise alebo inej periodickej tlačovine v najbližšom čísle pripravovanom po podaní žiadosti a na rovnakom mieste a rovnakým písmom, ako bol uverejnený údaj, na ktorý sa oprava vzťahuje (§ 19 ods. 4 uvedeného zákona).

Podľa § 20 Tlačového zákona, ak šéfredaktor odoprie opravu uverejniť, ak opravu neuverejní vôbec, ak ju neuverejní spôsobom uvedeným v § 19 ods. 3 a 4 alebo ak uverejnená oprava nebola vyhovujúca, rozhodne na návrh občana (organizácie, inštitúcie, štátneho orgánu) o povinnosti uverejniť opravu okresný súd. Návrh musí sa podať do 15 dní po uplynutí lehoty ustanovenej na uverejnenie opravy. O konaní platí Občiansky súdny poriadok. Súdom určená povinnosť na opravu zaväzuje i nástupcu šéfredaktora. Nedotknuté zostávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti.

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ESLP) považuje vo svojej rozhodovacej činnosti slobodu prejavu zakotvenú v čl. 10 Dohovoru za jeden z hlavných základov demokratickej spoločnosti a predstavuje jednu z prvoradých podmienok pokroku a rozvoja každého jednotlivca. S výhradou podľa odseku 2 článku dohovoru platí nielen pre informácie alebo myšlienky prijímané pozitívne alebo považované za neškodné, ale tiež pre tie informácie, ktoré šokujú či znepokojujú, čo je dané záujmom zachovania plurality, tolerancie a ducha otvorenosti, bez ktorých nie je možné fungovanie demokratickej spoločnosti (rozsudok vo veci Incal proti Turecku z 9.6.1998, obdobne aj Lehideux a Isorni proti Francúzsku z 23.9.1998, Open door a Dublin Well Woman proti Irsku, 1992, Vogt proti Nemecku, 1995).

Európsky súd v rozhodnutí De Haes a Gijssels proti Belgicku, v roku 1997 zdôraznil nevyhnutnosť rozlišovania medzi faktami a hodnotiacimi úsudkami s tým, že existenciu

faktov možno dokázať, zatiaľ čo pravdivosť hodnotiaceho úsudku nemožno dokázať (rozsudok Lingens proti Rakúsku z 8. júla 1986), pričom sloboda prejavu sa vzťahuje nielen na „informácie“ alebo „myšlienky“ prijímané priaznivo alebo na tie, ktoré sa považujú za neškodné či bezvýznamné, ale aj na tie, ktoré šokujú, urážajú alebo znepokojujú štát či akúkoľvek časť populácie. Navyše, **sloboda tlače** zahŕňa aj istý stupeň preháňania, dokonca aj provokácie (obdobne aj vo veci Prager a Oberschlick proti Rakúsku, Fressoz a Roire proti Francúzku z 21.2.1999).

Ďalšiu zásadu stanovil Európsky súd pre ľudské práva rozhodnutím vo veci Bladet Tromso a Stensaas proti Nórsku, kde sa vyslovil, že tlač, pokiaľ prispieva k verejnej diskusii o záležitostiach legitímneho záujmu a má bežné právo spoliehať sa na obsah oficiálnych správ bez toho, aby bola povinná vykonávať nezávislý prieskum, pretože inak by bola podkopaná rola „strážneho psa“, ktorú nepochybne tlač zohráva, teda právo informovať a právo verejnosti byť informovaná.

Rozsudok EŠLP Karhuvaara Iitalahti proti Fínsku z 16. novembra 2004 konštatoval s poukazom na rozhodnutie Castells proti Španielsku a Carolina von Hannover proti Nemecku, že verejnosť má právo byť informovaná a toto právo sa za určitých osobitných okolností môže vzťahovať aj na aspekty súkromného života verejne činných osôb, najmä ak ide o politikov. Je pochopiteľné, že tlač sa snaží upútať pozornosť čitateľov a tento zámer je legitímny, ak slúži popri podpore predaja novín aj na určité objasnenie udalostí, teda zámerom je upútať verejnosť na riešenie určitej spoločenskej otázky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia IV ÚS 256/07 poukázal na to, že právo vyhľadávať a prijímať informácie treba chápať ako konanie smerujúce k získaniu, prijímaniu a spracovaniu informácie.

Podľa právnych názorov ústavného súdu vyslovených napr. v rozhodnutiach vo veciach vedených pod sp.zn. II. ÚS 28/96 a sp.zn. II. ÚS 7/00 ústava nezaručuje podľa čl. 26 ods. 2 len slobodu tlače alebo masmédií. Sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa zaručuje každému jednotlivcovi ako jeho základné právo. Slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť alebo zamlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa

každému umožňuje dozvedieť sa informáciu a získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať.

Ústavný súd tiež vyslovil právny názor, podľa ktorého všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, dokiaľ uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva a slobody (PL. ÚS 7/96). Tento právny názor je právne relevantný aj pre určenie rozsahu, v akom sa priznáva právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie.

Vo verejnom záujme je možné obmedziť právo na informácie ochranou informácií o skutočnostiach tvoriacich predmet štátneho tajomstva, ako aj ochranou ďalších informácií, ktorých prijímaním, vyhľadávaním a rozširovaním by sa mohlo porušiť právo na súkromný a rodinný život a ďalšie práva, ktorými sa zaručuje nedotknuteľnosť právneho postavenia priznaného jednotlivcovi v demokratickej spoločnosti. Takéto obmedzenie (za splnenia podmienok uvedených v čl. 26 ods. 4 ústavy) sa môže vykonať len zákonom. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily. Obmedzenie práva zaručeného v čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy zákonom je možné, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že predmetom tlačovej úpravy je nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj, ktorý sa dotýka cti fyzickej osoby alebo dobrej povesti právnickej osoby alebo činnosti štátneho orgánu. Nepravdivými alebo pravdu skresľujúcimi údajmi je potrebné chápať ako skutočnosti, ktoré je možné hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti), alebo skutočnosti, ktoré takto nie je možné hodnotiť, ale tieto sú podávané tak, že vedú ku skresľovaniu informácie (napríklad údaj vytrhnutý z kontextu, zaradený do inej súvislosti, alebo zverejnenie iba časti informácie a pod.).

Právna prax a teória sú jednotné v názore, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi tvrdeniami, ktorým možno hodnotiť z hľadiska pravdivosti (nepravdivosti) a hodnotiacimi

úsudkami (kritikou, názormi). Hodnotiace úsudky nemôžu byť nepravdivé alebo pravdu skresľujúce a preto ani nemôžu byť predmetom tlačovej opravy.

Judikatúra (viď R 9/1968) dospela k záveru, že akékoľvek hodnotiace úsudky a to bez ohľadu na to, či sú založené na pravdivých údajoch alebo nie, nemôžu byť predmetom tlačovej opravy podľa ustanovení Tlačového zákona. Tlačovou opravou sa nie je preto možné domáhať opravy kritických hodnotiacich záverov, pretože by sa to priečilo samotnému pojmu a zmyslu kritiky a Tlačový zákon počíta zásadne s tlačovou opravou skutkových tvrdení a nie hodnotiacich.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto v celom rozsahu stotožňuje so závermi odvolacieho súdu a v podrobnostiach odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa právneho názoru dovolacieho súdu v namietanom článku išlo o hodnotiace úvahy, názory a kritiku. V prejednávanvej veci sa navrhovateľka nedomáhala opravy skutkových údajov, ale nesúhlasila s ich hodnotením a úvahami uvedenými v namietanom článku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že pokiaľ namietala konkrétne skutkové údaje, vychádzala zo svojho vlastného výkladu skutkových okolností a ich hodnotenia a nie z objektívneho pohľadu širokej verejnosti. Namietala skutočnosti, ktoré z článku objektívne nevyplývajú a sú len hypotetickými úvahami autora, jeho kritickými hodnoteniami a úvahami.

Uvedený článok a v ňom publikované názory (podávané informácie) nevybočili z rámca všeobecne uznávaných zásad slušnosti v demokratickej spoločnosti a tým nestratili charakter korektného úsudku (správy, komentára, úvahy) a neocitli sa preto mimo právnej ochrany. Preto s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj mieru (intenzitu) tvrdeného zásahu, bolo potrebné zohľadniť túto skutočnosť aj v kontexte so slobodou prejavu a právom na informácie najmä so zreteľom na proporcionalitu uplatňovania týchto práv a ich ochranu.

Táto skutočnosť vyplýva aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí I. ÚS 67/06 poukázal nato, že pri strete základného práva na slobodu prejavu a práva na informácie a ich šírenie zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2 ústavy s právom na ochranu osobnosti (vrátane tlačovej opravy) zaručenej v čl. 19 ods. 1 ústavy, teda základných práv rovnakej úrovne, je vecou všeobecných súdov, aby s prihliadnutím

na okolnosti každého jednotlivého konkrétneho prípadu starostlivo zvažili, či jednému právu nebola neodôvodnene daná prednosť pred druhým právom.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že inštitút tlačovej opravy v zmysle § 19 a nasledujúcich Tlačového zákona je potrebné posudzovať aj z toho uhľu pohľadu, že tento zaisťuje nielen právo subjektu, ktorého sa nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj dotkol, domôcť sa opravy takýchto údajov, ale súčasne je významný z hľadiska požiadavky poskytovať verejnosti pravdivé informácie ako aj prípadne kritické hodnotiace úvahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že nie každé zverejnenie nepravdivého (resp. viac alebo menej nepresného) údaje musí však automaticky znamenať neoprávnený zásah proti cti, dôstojnosti resp. dobrej povesti konkrétnej osoby. K takému zásahu dochádza len vtedy, ak medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry fyzickej osoby existuje príčinná súvislosť a ak tento zásah presiahol určitú prípustnú intenzitu takou mierou, ktorú už nie je možné v demokratickej spoločnosti tolerovať. V súvislosti s šírením informácií a názorov je potrebné rešpektovať určité špecifiká bežnej periodickej tlače, určenej na informovanie širokej verejnosti (na rozdiel napr. od publikácií odborných), ktorá v konkrétnych prípadoch (predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem) pristupuje k určitým zjednodušeniam. Nie je preto možné bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie (alebo skreslenie) musí nevyhnutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby. V takomto prípade nie je možné zotrvať na úplnej presnosti skutkových tvrdení a klásť tým vo svojich dôsledkoch na novinárov neplniteľné nároky. Významné však je, aby celkové vyznenie podávanej informácie zodpovedalo pravde (viď obdobne I ÚS ČR 156/99).

V prejednávanom prípade dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd vec správne právne posúdil aj z týchto uhľov pohľadu a dospel k správne právnemu záveru, vedúcemu k zamietnutiu navrhovateľkou uplatňovanej tlačovej opravy.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p. a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi 1/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd mu priznal náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu), podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume 53,49 €, DPH 10,16 €, a režijný paušál 6,95 € podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume 6,95 €, spolu vo výške 70,59 €.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková

